

1 Bet visādi muitnieki un grēcinieki pulcējās ap Viņu, lai klausītos Viņu.

2 Un farizeji un rakstu mācītāji kurnēja un sacīja: "Šis pieņem grēciniekus un ēd kopā ar tiem."

3 Tad Viņš tiem stāstīja šādu līdzību:

4 "Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas tuksnesī, lai ietu pakaļ pazudušajai, līdz kamēr tas to atradīs?"

5 Un, to atradis, tas prieka pilns to ceļ uz saviem pleciem

6 un, mājās nācis, sasauc savus draugus un kaimiņus un tiem saka: priecājieties ar mani, jo es savu pazudušo avi esmu atradis.

7 Es jums saku, tāpat būs lielāks prieks debesīs par vienu grēcinieku, kas atgriežas, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās nav vajadzīga.

8 Vai arī - kura sieva, ja tai ir desmit graši un tā vienu no tiem ir pazaudējusi, neaizdedzina sveci un neizmēž māju, rūpīgi meklējama, līdz kamēr tā to atrod?"

9 Un, atradusi to, tā sasauc savas draudzenes un kaimiņienes un saka: priecājieties ar mani, jo es savu grasi esmu atradusi, kuru biju pazaudējusi.

10 Gluži tāpat, Es jums saku, ir prieks Dieva eņģeļiem par vienu grēcinieku, kas atgriežas."

Lūkas ev. 15:1-10

Mīļā draudze!

Evaņģēlists Lūka stāsta, ka pirms šī notikuma Jēzus bija uzaicināts uz ievērojama farizeja viesībām, kur izcēlās mērens skandāls, jo Jēzus aicināja farizeju turpmāk uz saviem pasākumiem ielūgt nabagos un kropļus, nevis bagātos un varenos. Šodien evaņģēlists Lūka stāsta turpinājumu – Jēzus šoreiz pats aicina pie Sevis viesus. Labāk būtu teikt, ka Jēzus rīko mielastu, kur katrs ir gaidīts, vienalga vai tas ir nabags un grēcīgs, vai slavens un svēts. Atvērto durvju diena pie Jēzus! Un patiešām cilvēki nāca, visādi muitnieki un grēcinieki vēlējās klausīties Jēzu. Atcerēsimies, ka muitnieki bija tie, kas sadarbojās ar romiešiem, paši ceļot savu labklājību uz savu tautiešu rēķina. Bet ar vārdu "grēcinieki" varēja apzīmēt plašu loku – prostitūtas, morāli apšaubāmus ļaudis, bijušos cietumniekus utt. Kāpēc viņi nāca pie Jēzus? Lai dzirdētu, kā Jēzus tiem lasa morāli, ka ir jānožēlo savi grēki un jāsaņem kārtīgāka dzīve? Es šaubos.

Ja Jēzus tā būtu runājis, tad viņi, visticamāk, būtu bēguši, bet klātesošie farizeji būtu aplaudējuši un slavējuši Jēzu par skaidru valodu. Bet Jēzus tieši to nedara. Tā vietā Viņš draudzējās ar viņiem bez priekšnosacījumiem. Viņš izrāda cieņu un labestību cilvēkiem, kas citādi tikai piedzīvo noraidījumu, pazemojumu, agresiju. Skatoties no attāluma 2000 gadus vēlāk, mēs varam Jēzus rīcībai piekrist, jo tā mūs neapdraud. Bet tiklīdz mēs to pārnesam uz mūsdienām, situācija kļūst neomulīga. Piemēram, mēs varam sev uzdot jautājumu, kādā pusē Jēzus būtu stāvējis, pie bēgļiem vai vietējiem iedzīvotājiem? Uzreiz ir asums, vai ne? Bet tikai

tā mēs varam labāk izprast farizeju sašutumu par Jēzus izturēšanos, ka Viņš pārkāpj vispār atzītās robežas, ar ko drīkst biedroties un ar ko nedrīkst.

Farizeji baidās, ka Jēzus atver durvis grēkam, ka tas varētu inficēt arī visu pārējo sabiedrību. Jēzus atbild ar trijām līdzībām par pazudušo avi, pazudušo grasi un pazudušo dēlu. Jēzus, redzot farizeju satraukumu, cenšas atrast kopīgu valodu ar tiem. Viņš neceļ jaunus mūrus, bet vēlas tiem parādīt, ka var uz šiem cilvēkiem skatīties arī pavisam savādāk. Abas līdzības sākas ar jautājumu – kurš no jums tā nerīkotos, ja pazaudē kādu avi vai naudu, tu taču meklēsi to, līdz to būsi atradis. Nu, normāla reakcija. Bet tagad izrādās, ka te nav runa tikai par kādu ikdienas situāciju, bet ka šī ikdienas situācija kļūst par piemēru tam, kā Dievs meklē tos Savus radījumus, kas ir pazuduši. Arī muitnieki un grēcinieki, tāpat kā homoseksuāļi, bezpajumtnieki un bēgļi ir un paliek Dieva radījumi. Dievs ir tikpat labi viņu kā mūsu Tēvs.

Mēs šodien bieži sagaidām, ka tiem, kas ir ārpusē, pasaulē, ka tiem vajadzētu nākt pie mums, piemēram, uz dievkalpojumu. Bet Jēzus līdzība par pazudušo avi un grasi aicina uz ko citu – lai mēs kopā ar Dievu meklējam tos, kas ir pazuduši, lai ejam kalnos, kur ir auksti un neomulīgi, kuri ir nepārskatāmi un bīstami. Tas no mums prasa aktīvu rīcību, piepūli. Piemēram, meklēt kontaktu ar cilvēku, kuram ir nomiris kāds tuvinieks, vai aiziet pie kāda slimnieka, tas nemaz nav tik vienkārši, jo mēs nezinām, kas mūs tur gaida. Tāpat tas ir ar cilvēkiem, par kuriem mēs tikai sliktu esam dzirdējuši. Padomāsim – ko tas nozīmē mūsu dzīvē – meklēt pazudušo? Varbūt, ejot pa šo ceļu, mēs atklājam, ka ne tikai tie pārējie, citādie ir apmaldījušies. Varbūt atklājas, ka mēs paši esam pilni ar paštaisnības, aizspriedumu, nedrošības un naida. Katru reizi, ja izdodas to pārvarēt, ir iemesls svinēt svētkus. Tas ir, uz ko Jēzus aicina arī farizejus un rakstu mācītājus, lai tie pārvar savu sirds šaurumu un priecājas par to, ka Dievs ir labs. Galu galā arī Svētajā Vakarēdienā Jēzus aicina mūs pie Sevis uz svētkiem, lai mēs Viņa klātbūtnē varētu saņemt piedošanu un sadraudzību. Bet ja mēs paši sevi uzskatām par pārkāpiem vai pareizākiem, tad, protams, no šiem svētkiem nekas nesanāks. Tā ir izvēle, kas mums dota, vai gribam turpināt celt barjeras un robežas, vai dzīvot mīlestībā, kas tās pārvar.

Par to runā arī šajā jūdu stāstā:

Reiz dzīvoja viens zemnieks, kas visu laiku smagi strādāja. Tad pienāca tā diena, ka viņam uzspīdēja laime. Viņam parādījās tas Kungs, kas ļāva viņam izteikt trīs vēlēšanās, bet ar noteikumu, ka, neskatoties uz to, ko tas Kungs viņam dos, viņa kaimiņš saņems divtik daudz. Zemnieks, nespēdams ticēt savai laimei, vēlējās 100 lopus. Tūlīt viņš saņēma 100 lopus un bija pārpilnam priecīgs, līdz ieraudzīja, ka viņa kaimiņam bija 200. Tad viņš vēlējas saņemt 100 hektāru zemi, un atkal viņu piepildīja prieks, līdz brīdim kad ieraudzīja, ka viņa kaimiņam bija 200 hektāru zemes. Tā vietā, lai pateiktos Dievam par Viņa labestību, zemnieks nespēja atvairīt greisirdību un mazvērtības sajūtu tāpēc, ka viņa kaimiņš saņēma vairāk nekā viņš. Visbeidzot viņš izteica savu trešo vēlēšanos – lai Dievs vienu viņa aci padarītu aklu. Un Dievs raudāja.

Lai Dievs mums palīdz pārvarēt pašiem sevi. Āmen.

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 01.06.2008. /